

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht — Niemcy) — Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung/Hauptzollamt Frankfurt am Main

(Sprawa C-26/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuły 202 i 203 — Należności celne przywozowe — Powstanie długu celnego z powodu naruszenia przepisów celnych — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. d) i art. 30 — VAT w przywozie — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Pojęcie „przywozu” towaru — Wymóg wejścia towaru do obrotu gospodarczego w Unii Europejskiej — Przewóz tego towaru do państwa członkowskiego innego niż to, w którym powstał dług celny)

(2019/C 305/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung

Strona przeciwna: Hauptzollamt Frankfurt am Main

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. d) i art. 30 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż w sytuacji, w której dany towar został wprowadzony na terytorium Unii Europejskiej, aby móc uznać, że towar ten wszedł do obrotu gospodarczego Unii w danym państwie członkowskim, nie wystarcza, by w odniesieniu do tego towaru doszło do naruszenia przepisów celnych w tym państwie, które to naruszenie spowodowało powstanie w tym samym państwie długu celnego w przywozie, jeżeli zostanie ustalone, że wspomniany towar został przewieziony do innego państwa członkowskiego, ostatecznego miejsca jego przeznaczenia, w którym to państwie był przedmiotem konsumpcji i w związku z tym zobowiązanie w zakresie VAT w przywozie powstaje wyłącznie w tym drugim państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 lipca 2019 r. — Komisja Europejska/NEX International Limited, dawniej Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd

(Sprawa C-39/18 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor instrumentów pochodnych, których stopy procentowe są wyrażone w jenach japońskich — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG — Odpowiedzialność ponoszona przez przedsiębiorstwo ze względu na rolę podmiotu ułatwiającego funkcjonowanie kartelu — Ustalenie wysokości grzywny — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 305/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, M. Farley, T. Christoforou i V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: NEX International Limited, dawniej Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (przedstawiciele: C. Riis-Madsen, adwokat, i adwokat S. Frank)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — A/Udlændinge- og Integrationsministeriet

(Sprawa C-89/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Decyzja nr 1/80 — Artykuł 13 — Klauzula standstill — Łączenie rodziny w wypadku małżonków — Nowe ograniczenie — Nadrzędny wzgląd interesu ogólnego — Udana integracja — Skuteczne zarządzanie przepływami migracyjnymi — Proporcjonalność)

(2019/C 305/16)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Sentencja

Artykuł 13 decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia ustanowioną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że środek krajowy uzależniający łączenie rodziny między pracownikiem tureckim zamieszkującym zgodnie z prawem w danym państwie członkowskim a jego małżonką od warunku, by więzi łączące ich z tym państwem członkowskim były silniejsze od więzi łączących ich z państwem trzecim, stanowi „nowe ograniczenie” w rozumieniu tego przepisu. Takie ograniczenie nie jest uzasadnione.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.